

Varga Balázs
MINDIG A KŐ BELSEJÉBEN

Megyek a háromméteres kukoricák
között a halászok ösvényén
a régi katonahátizsákban még meleg
a puliszka remélem eljutok a hűvös
Marosig sietek a halakhoz hallom a szívem
tűz a nap izzadok sáskák hada tikkog
loholok boldog vagyok de félek is
felnőtt is vagyok de gyermek is egyidőben
időtlenül nem úgy mint egy folytonos vonal
hanem mint egy tömör pont mint a kő
sietek a halakhoz van valami a
némaságukban amivel csak ők tudják
megérteni hogy félek és
boldog vagyok egyszerre
mindig félek hogy nem lesz ott a víz
az a hűvös csobogás amiért loholok
mindig az a folytonos csobogás a világ
legértelmesebb dolga ahogy
egy folyó folyni tud

kiérek a kukoricásból
ott van
és tiszta
játszik a köveivel nem figyel rám
de nem zavar a jobb szemembe
könny gyúl a boldogságtól
a bal szemem száraz a félelemtől
most csak a jobb szememmel nézem
azzal jövök rá hogy a Maros mindig is –
de úgy mindig ahogy nem létezik idő
ebben a mindigben nincs most benne az idő
ebben mint egy kő belsejében időtlenség

van és a legbiztosabb bizonyosság
a Maros is azt keresi folyton most
nem figyel rám de nekem keres
most azzal van elfoglalva forgatja koptatja
a köveit ez nem játék ez szeretet ez
szorgalom értem dolgozik hogy kikoptassa
egyenként nekem azt a biztosat egyre
kisebb és kisebb a kő aztán ahogy elfogy
a Maros felnéz és önzetlenül odaadja
nekem a bizonyosságot majd ismét alábukik
hála tölt el azon sírok most egy szemmel
– szóval a mindig most jövök rá a mindigre
hogy a Maros ha este naplemente előtt
megálltam a magas marton és elnéztem az
Istenszéke felé és láttam a kanyargását
az mindig emlékeztetett valamire és
mostanáig nem tudtam
hogy az mindig bizonyosan és időtlenül
a te kibontott szőke hajad volt.

B

most tudtam meg egy másik versemből
hogy a bizonyosság csak a kövekben lakik
kerek kövek középpontjában
folyómederben le kell menni víz alá
le nagyon mélyre oda ahová
gyönyörű lovakat láttam belefulladás
tizenegy évvel ezelőtt lehúzta őket
egy bizonyossággal teli szekér
az első elmerült a vízből felbugyogott a vér
a másiknak sokáig néztem a szemét
addig állt a másik tetemén
azt használta fel az élethez míg lehetett
a gazdájuk tagbaszakadt férfi remegett

úgy kérte a telefonomat a B betűnél
keresgéltem mondtam ha a bizonyosságot
keresné szívből sajnálom nekem sincs meg
akkor nem öleltem át ha megtettem volna
tudom most más lenne a világ
de úgy az egész ám az a mulasztás
az a mulasztás tesz most ilyenné hogy
köveket török kalapáccsal és keresek
koslatok tipegek topogok és nem merek
sok levegővel lemenni a mélybe
megnézni hol van az a szekérderék
és felcipelni egyenként sorba rakni
számot vetni megmérni
beírni a telefonba hogy hívható legyen
és nézni őket összetörni nem ér
mert akkor összetörök amit kerestem
össze én is csak nézni ér hosszan
míg elfogy körülötted a kő egyidős leszel nézéssel
kövel bizonyossággal csak így tanulod meg
ha egyáltalán tanulni lehet ha tanulni kell.

FEKETERIGÓ

Futok és főzök és bort iszom mellé
futok és főzök és bort iszom mellé
van egy százas szeg a szegycsontomban
az alkohol mindig feloldja egy pillanatra
soha nem voltam vérszegény vashiányos
egy korty bor vagy inkább egy pohár pálinka
feloldja a vasszeget egy pillanatra
aztán mindig visszarendeződnek a molekulák
visszakapja régi formáját a szeg
azt a kalapácsot kerestem egész eddigi
életemben biztos ezért lettem színész
ezt kellett volna mondani minden interjúban

de ehelyett mindig ilyeneket válaszoltam
hogy jobbá tegyem a világot
vagy mert lehetek koldus és királyfi
gyilkos és szerelmes lehetek bármi
vagy őszintébb pillanataimban
az exhibicionizmust emlegettem
de valójában mindig a kalapácsról volt szó
ma próba után hazajöttem és azt mondtam
mielőtt elalszom megkeresem a harapófogót
elfelejtem a kalapácsot örökre
kihajítom az ablakon bele
a kert csendjébe a fák közé
remélem nem bántom vele
azt a szingli feketerigót
hátha nem hallgat el és tovább énekel
elalszom azt álmodom hogy a családból
az összes férfi aki valaha élt az összes mezősegi
és Felső-Maros menti földművelő paraszt
mozdulatlanul áll egy hatalmas téren
talán a Vörös tér és néz a vörös égre
kórusban sóhajtoznak
jajajaj jajajaj ahelyett hogy énekelnének
mint a feketerigó ők sóhajtoznak
talán az a sok százas szeg az oka
ha jobban megnézem
az egész ég maga a vörös lobogó
de csak egy hatalmas sarló van rajta
a kalapács sehol.

SMS, ZSOLTÁR

Gyáva vagyok
kiteszem a párkányra a telefonom
írjon neked sms-t az eső
hogy mit ír annak semmi
értelme nem lesz inkább az érdekel
a hányadik esőcsepp

esik majd a küldés billentyűre
a harmadik de félő
hogyan az első
– egy üres üzenet
is elég lenne most –
és akkor kénytelen
leszek meggyőződni
hogyan bátrabb nálam
az eső ma bátrabb minden
ma van valami megoldatlan
megoldhatatlan a levegőben

évek óta áll sok nő
odakint az esőben
akit az éjszaka közepén
hazaküldtem melletted
nem tudok elaludni
mondtam
de igazából magam mellett
volt nehéz
zsoltár lesz ebből
most látom
mert a mélyből kiáltok hozzád Uram
hogyan kell olyannak lenni
aki mellett könnyen alszom el
bebalzsamoz valami álom
ebben az idegen mély kútban
Egyiptomban
puha gézbe csavar
itt a még vagy már
zsoltár nélküli
időben
most már nem vezetem
ki a népem
most már a telefonom ír
helyettem üzenetet
az esőben.